

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

26 maart 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WERKGELEGENHEID EN ECONOMISCHE AANGELEGENHEDEN

Interpellatie van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de problematiek van permanente bewoners van campings in het kader van het nieuwe campingdecreet
Met redenen omklede motie

Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden

Donderdag 26 maart 1998

VOORZITTER : De heer Robert Voorhamme

– *De interpellatie wordt gehouden om 11.24 uur.*

Interpellatie van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de problematiek van permanente bewoners van campings in het kader van het nieuwe campingdecreet

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Huybrechts tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de problematiek van permanente bewoners van campings in het kader van het nieuwe campingdecreet.

De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, het decreet van 21 december 1994 bepaalt dat alle verblijven in gebieden voor openlucht recreatie – campings dus – over een vergunning moeten beschikken. Om die vergunning te krijgen moeten campingeigenaars een attest van brandveiligheid kunnen voorleggen en dienen de campings in een daartoe bestemde zone ingeplant te zijn.

Tevens krijgen uitbaters van recreatiedomeinen enkel nog een vergunning indien niemand er nog zijn hoofdverblijfplaats heeft. Om een nieuwe vergunning te bekomen en hun broodwinning te behouden, moeten campingeigenaars desnoods onder dwang hun vaste bewoners uitdrijven. In Vlaanderen dreigen hierdoor ongeveer drieduizend mensen dakloos te worden. Uiteraard zal dit sociale drama's teweegbrengen.

Naast de problematiek van de weekendverblijven en de daarmee gepaard gaande miserie, denken we maar aan de gedwongen afbraken, zal de grote schoonmaak van het nieuwe campingdecreet voor nog meer ellende zorgen. Vooral kansarmen dreigen hiervan het slachtoffer te worden.

Onderzoek heeft uitgewezen dat de meerderheid van de campingbewoners aan de rand van de maatschappij leeft. Voor hen is een caravan of in het beste geval een bungalow het enige betaalbare onderdak. Volgens het onderzoek moet de helft van hen het stellen met minder dan het bestaansminimum. 75 percent moet rondkomen met een vervangingsinkomen.

Mijnheer de minister-president, in het kader van het nieuwe campingdecreet vind ik het aanvaardbaar dat er geen nieuwe permanente bewoners op recreatiedomeinen meer mogen worden ingeschreven. We vragen echter dat er voor de getroffen bewoners naar een menselijke oplossing wordt gezocht. De wetgeving moet desnoods worden aangepast, zodat op zijn minst aan al die bewoners een menselijk en betaalbaar toekomstperspectief kan worden geboden. Dit is volgens mij momenteel onmogelijk. Sociale woningen zijn schaars. De wachtlijst is lang, ook al hebben de campingbewoners momenteel voorrang.

Bovendien is er ook in deze materie een contradictie tussen de federale en de Vlaamse wetgeving. De heer Tobback heeft destijds de gemeentebesturen verplicht de mensen in te schrijven op de plaats waar ze verblijven, al wonen ze in een duiventil. Het interesseerde hem niet of die hoofdverblijfplaats al dan niet wettelijk in orde was. Het nieuwe campingdecreet van de Vlaamse regering daarentegen bepaalt dat campingeigenaars geen vergunning krijgen zolang er nog mensen hun hoofdverblijfplaats op de camping hebben.

Dit alles vormt een voldoende reden om het

Huybrechts

decreet aan te passen en toe te staan dat de huidige campingbewoners kunnen blijven tot ze nieuw onderdak hebben gevonden. Er moet een soort van uitdovingsbeleid worden gevoerd. Daarom had ik graag van u vernomen of u bereid bent dit decreet in deze zin aan te passen, zodat er ook nog na 1999 tijdelijk beperkte bewoning op campings wordt toegelaten. Zo wordt een menselijke regeling mogelijk.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, in het verleden heb ik al een aantal vragen gesteld over de te volgen weg inzake de campings. De problematiek is aan de kust nog moeilijker. Daar liggen een aantal campings die kunnen worden gesaneerd. Wanneer die saneringsplannen zijn ingediend zou hun sanering normaliter voor 31 december in verschillende fasen kunnen worden geregeld.

Voor een aantal campings is er geen regeling mogelijk, ook niet met saneringsplannen. Ik bedoel meer bepaald de campings die in de duinen gelegen zijn. Het bekendste voorbeeld daarvan is camping Cosmos. Op de campings van Middelkerke wonen permanent ongeveer zeshonderd gezinnen. Daar kan helemaal geen saneringsplan voor worden ingediend. Eigenlijk zou daar op 31 december 1999 alles verdwenen moeten zijn.

Daarnaast heerst er aan de kust ook ongenoegen bij de exploitanten die in orde zijn met de wetgeving op de campings, over het feit dat men nu opkomt voor degenen die daar in het verleden geen inspanning voor hebben gedaan en daardoor heel wat extra geld hebben gegenereerd. De exploitanten die wel een inspanning hebben geleverd, vragen aan de overheid om de lijn door te trekken.

Een aantal gemeenten zijn blijkbaar ook van zins om de wetgeving niet toe te passen. Middelkerke besloot om gedurende drie jaar aan de mensen die op een illegale camping wonen, een attest te verstrekken waardoor ze er kunnen blijven wonen. Dat zal echter moeilijk te verwezenlijken zijn. Aan de andere kant hebben volgens het decreet degenen die een aanvraag indienen bij een sociale woningmaatschappij voorrang bij het toekennen van een woning. Aan de kust zijn er ongeveer 1600 mensen in dat geval. Ik heb daar al een schriftelijke vraag over gesteld. Als de voorrangregels op die manier worden toegepast, blijven de mensen die

hun aanvraag op een reguliere manier hebben ingediend, voor vele jaren in de kou staan.

Door al deze problemen is er voor de kust, ondanks de oprichting van een werkgroep, geen echte oplossing – waarbij de mensen er kunnen blijven wonen – in het verschiep. De minister-president kan de datum van 31 december 1999 eventueel aanpassen, maar zij die wel het nodige hebben gedaan om in orde te zijn, zullen hem dat niet in dank afnemen. Deze mensen hebben investeringen gedaan om tegemoet te komen aan de vraag van de kuststreek om de kwaliteit van het toeristisch aanbod te verbeteren. Die kwaliteit kan enkel worden gewaarborgd als men op de ingeslagen weg verder gaat, en de sanering – ook op het vlak van veiligheid – doorvoert.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, reeds jaren kaart ik de problematiek van de permanente bewoning van campings aan. Tijdens de bespreking van de beleidsbrief van 1997 heb ik de regering gewezen op deze problematiek. Ik heb toen een motie ingediend om te wijzen op de noodzaak van een dringende ingreep.

De permanente bewoning op campings vormt een probleem. We mogen deze problematiek echter niet enkel bekijken in het kader van het campingdecreet. Dit probleem heeft ook uitlopers naar het federale beleidsniveau. Als iemand zich ter registratie aanbiedt in een gemeentehuis, verplichten de richtlijnen van het ministerie van Binnenlandse Zaken om deze persoon op het opgegeven adres zelf te registreren. Volgens de wet moet men immers weten waar de Belgische burgers wonen. Dit zorgt voor een dilemma : enerzijds moet men zich laten registreren en dit desnoods op een illegale plaats, anderzijds heeft dat gevolgen voor de vergunning van de campinguitbater.

We moeten samen met de federale overheid onderzoeken hoe we dit probleem kunnen omzeilen. Daar rijst immers het fundamentele probleem. Overheden kunnen nu eenmaal niet anders dan registreren, dit op vraag van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Als iemand zijn vaste verblijfplaats dan in een camping heeft, wordt de campinguitbater gestraft en wordt hem de vergunning geweigerd. Daar schort iets. Dit is een eerste probleem dat moet worden opgelost.

Ten tweede is er de noodzaak van de wijziging van het decreet. We zullen uiteraard niet wachten op

Ramoudt

uw initiatief, en binnenkort een voorstel indienen om het decreet te wijzigen. Het probleem van de campinguitbaters moet worden opgelost. Ik vrees dat een eenzijdig optreden van de Vlaamse regering niet voor een bevredigende oplossing zal zorgen. Dat kan enkel als vaste campingbewoners geen hinderpaal meer vormen voor het bekomen van de vergunning. Men moet vermijden met twee maten en gewichten te werken. Ook de heer Maes heeft dat hier gezegd. Zo ontstaat er immers een concurrentienadeel van de ene camping tegenover de andere.

Mijnheer de minister-president, kent u de problematiek van de verplichte inschrijving? Wat is uw opvatting daarover? Hoe zult u dit administratief probleem oplossen?

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik schets nog even de chronologie van deze problematiek. Op 15 maart 1995 trad het decreet van 3 maart 1993 in werking. In de vragen kwam regelmatig de datum 31 december 1999 aan bod. Tijdens deze zittingsperiode beschikken we dus over een decreet dat deze problematiek regelt tot het jaar 1999.

Dit probleem heeft vele aspecten, en woekert al jaren. In de loop der tijden is het een eigen leven gaan leiden. Sinds 1995 werd het probleem veel acuter. De door Toerisme Vlaanderen opgestelde inventaris van terreinen voor openlucht recreatieve verblijven, wijst uit dat van de 568 in kaart gebrachte campings er 234 permanent bewoond worden. Dit is ruim 40 percent van het totaal.

Permanente bewoning doet zich voor in alle provincies, al neemt het op bepaalde plaatsen specifieke vormen aan. Permanente bewoners zijn afkomstig uit alle sociale lagen van de bevolking. Het gaat om bewoners die uit economische of sociale noodzaak op een camping wonen, tot bewoners die bewust voor deze woonformule hebben gekozen. Dit probleem is dus allesbehalve eenduidig. Het is verspreid over heel Vlaanderen, en betreft verschillende soorten profielen. We moeten alle aspecten van het probleem omvatten, wat niet nieuw is.

Uit de ervaring met het Oost-Vlaamse pilootproject van 1995-1997 'Wonen in een caravan', is gebleken dat elk bestaand voorstel slechts een gedeeltelijke oplossing voor het probleem geeft. Ik

denk aan het opstellen van uitdoofscenario's of het inlassen van sociale clausules. Het pilootproject hield onder meer te weinig rekening met het feit dat de permanente bewoning in recreatieve zones nu door de wetgeving op de ruimtelijke ordening verboden is.

Samen met Toerisme Vlaanderen zijn wij verantwoordelijk voor het toeristisch beleid. Het gaat voor de betrokkenen om een zeer ruime problematiek, en de heer Huybrechts en anderen hebben hun bezorgdheid daarover geuit. Er is ook de vraag vanuit de toeristisch-recreatieve hoek. Mijnheer de voorzitter, we waren het er roerend over eens dat de twee op zichzelf staande problemen van de weekendverblijven en de campingbewoning, samen zouden worden behandeld binnen de ruimtelijke ordening. Het is aangewezen om deze problemen samen te bekijken, zoals u ook al hebt gesuggered.

De in 1996 getroffen maatregelen om caravanbewoners voorrang te geven bij de toewijzing van een sociale woning, blijken ontoereikend. Er zijn immers te weinig sociale woningen. Via Domus Flandria en andere initiatieven werden al grote inspanningen geleverd. Vaak is de prijs van een privé-huurwoning te hoog voor caravanbewoners, toch zeker voor die groep die uit economische en materiële noodzaak in een caravan woont. Men heeft vanuit verschillende hoeken geprobeerd om hiervoor oplossingen aan te reiken. De betrokken verantwoordelijken zijn bekommerd om dit probleem. Een eenduidige oplossing is echter nog niet voorhanden. De praktijk wijst tevens uit dat sommige caravanbewoners niet gewonnen zijn voor een sociale woning. Men zou denken dat dit een stap vooruit is op het vlak van accommodatie en basisbehoeften, maar sommigen zijn het hiermee niet eens.

Op 10 maart jongstleden besliste de Vlaamse regering een interdisciplinaire werkgroep op te richten onder voorzitterschap van de administratie Huisvesting en Woonbeleid. Het is volgens ons de enige weg om het probleem vanuit de verschillende hoeken te bekijken. Vanuit het oogpunt wonen zal minister Peeters de coördinatie op zich nemen. Het probleem is de invalshoek: ik denk dat het logisch is dit vanuit het woon- en huisvestingsprobleem aan te pakken.

De werkgroep moet tegen eind april 1998 oplossingen uitwerken voor de meest dringende gevallen, dit op basis van een reeks bekommernissen en betrachtingen. Ten eerste moet de aangroei van de permanente bewoning worden stopgezet. Het hui-

Van den Brande

dige contingent van permanente bewoners moet als een absoluut maximum worden vooropgesteld. Dit vereist in eerste instantie duidelijke en bindende afspraken met de gemeentebesturen. Ik ben het ermee eens dat deze bindende afspraken met de gemeentebesturen een absolute noodzaak zijn.

Ten tweede moeten voor de huidige permanente bewoners aanvaardbare oplossingen worden gezocht. De bewoners moeten beseffen dat ze niet kunnen wonen op een terrein voor openlucht recreatieve verblijven. Men moet rekening houden met de toeristische kwaliteit van de openlucht recreatieve bedrijvigheid, en denken aan degenen die daar gebruik van willen maken.

Ten derde dient in overleg met de betrokken administraties en instanties te worden gezocht naar oplossingen om in een kwalitatieve huisvesting te voorzien.

Ten vierde moet in een mechanisme worden voorzien dat de verdere exploitatie van de betrokken terreinen voor openlucht recreatieve doeleinden toelaat, samen met een definitieve afbouw van de permanente bewoning. Aan de vereisten inzake brandveiligheid mag in geen geval afbreuk worden gedaan.

Deze interdisciplinaire technische werkgroep zal bovendien tijdelijk dienen als overlegorgaan voor sociale noodsituaties, en zal op heel korte termijn samen met de betrokken partijen tijdelijke of definitieve oplossingen voorstellen. De werkgroep zal voorstellen uitwerken om het wonen in caravans in recreatieve gebieden af te bouwen, en zal duurzame oplossingen uitwerken voor de huidige permanente bewoners. Een absolute stop is de bedoeling. Zo kan dit probleem dat al tientallen jaren bestaat en vanaf 1998 nog een grotere sprong heeft gemaakt, niet nog groter worden. Men beoogt tevens oplossingen voor acute problemen en oplossingen op middellange termijn.

Een eerste vergadering van de technische werkgroep vindt na een grondige voorbereiding plaats op 1 april. Ze wordt georganiseerd door de afdeling Woonbeleid van het departement Leefmilieu en Infrastructuur. De werkgroep zal zo snel mogelijk een verslag met structurele langetermijnoplossingen voorleggen aan de Vlaamse regering. Tevens zullen voorstellen inzake gemeentelijke taakstellingen en verantwoordelijkheden, met hun financiële repercussies, worden opgesteld.

Deze voorstellen kunnen diverse richtingen uitgaan, en zijn daarom niet in alle gemeenten van toepassing. Tussen de gemeenten onderling bestaan immers belangrijke verschillen. Als er voldoende sociale voorzieningen zijn, kan er aan integratie in bestaande sociale woningen worden gedacht. Uitdoofscenario's en sociale clausules zijn slechts van toepassing als alle actoren willen meewerken en zich gedurende langere tijd willen verbinden aan de afgesproken clausules, en als er controle mogelijk is.

Een andere mogelijkheid is het ter beschikking stellen van in een woon- of woonuitbreidingsgebied gelegen campings, wat dan wel moet gebeuren in ruggespraak met de campinguitbater. Ik beweer niet dat deze mogelijkheid toepasbaar is in de praktijk, maar niets mag worden uitgesloten.

Nog een andere mogelijkheid is het aanleggen van terreinen voor de opvang van campingbewoners. De analogie gaat niet volledig op, maar sommige van deze opties worden gebruikt voor woonwagengewoners en rondtrekkenden. Ik nuanceer dit dan ook onmiddellijk: het gaat om mogelijke oplossingen. Zo worden het openlucht recreatieve en de bekommernis om de kwaliteit op het vlak van toerisme gescheiden van de andere problemen.

Deze interdisciplinaire technische werkgroep zal geen nieuwe studies meer verrichten, en de inventaris van de huidige campings van Toerisme Vlaanderen als basisdocument gebruiken. Hiermee wil ik beklemtonen dat de werkgroep operationeel zal werken. Hij zal voorstellen op langere termijn uitwerken voor de door mij aangehaalde punten. Noodsituaties krijgen ondertussen een meer onmiddellijke oplossing. Andere studies, onder meer uitgevoerd in opdracht van de ministers van Welzijn en Huisvesting, kunnen behulpzaam zijn bij het formuleren van concrete beleidsvoorstellen.

Naast een adviserende taak heeft de technische werkgroep tevens een coördinerende taak voor bestaande projecten, zoals bijvoorbeeld provinciale en gemeentelijke initiatieven, werkgroepen van campingbewoners, enzovoort. Elke drie maanden zal de werkgroep over de uitwerking van de voorgestelde maatregelen verslag uitbrengen aan de Vlaamse regering, en dan een overzicht van de stand van zaken geven van de permanente bewoning en het operationeel maken van de voorgestelde alternatieven. Dat betekent dat er tegen het einde van 1999 voldoende oplossingen voor de verdere huisvesting van deze doelgroep in Vlaanderen operationeel moeten zijn.

Van den Brande

Is het aangewezen om de datum van 31 december 1999 te verschuiven ? Als de werkgroep dit vanuit toeristisch oogpunt overweegt, creëert dit een probleem op het vlak van ruimtelijke ordening. We moeten de laatste duin die ons nog rest, behouden en bewaken. Tijdens de vier fasen van de ontwikkeling van de kustzone – de situatie tot 1910, deze in 1945, deze in 1968 en de huidige – is de situatie volledig uit de hand gelopen, en dan vooral tijdens de tweede en derde fase. Een andere ontwikkeling was mogelijk geweest. Er is nu het duinendecreet, maar de schade is grotendeels aangericht. Natuurlijk beschikken we slechts over een kustgebied van 67 kilometer, maar dat is een ander probleem. We moeten de bepalingen van ruimtelijke ordening dus strikt naleven. Het is onmogelijk om het duinendecreet en de toepassing ervan omwille van dit probleem niet uit te voeren.

De werkgroep zal heel kort op de bal spelen bij het formuleren van oplossingen. Maar zelfs een termijnverlenging vanuit toeristisch oogpunt lost het probleem niet op. Door de ordening van het landschap of de ruimte, bieden woonzones of woonuitbreidingsgebieden soms mogelijkheden, maar in sommige gebieden is dat niet het geval. We mogen de zaken niet met elkaar verwarren. Het toeristisch beleid wil de niet-permanente openluchtrecreatie kwalitatief zo goed mogelijk invullen. Deze recreatie is een onderdeel van het toeristisch aanbod, en kan het toerisme verbeteren en stimuleren. Een aantal regels van ruimtelijke ordening botsen hier echter mee. Men kan dus geen eenduidige oplossing aanreiken. Het referentiepunt is de ruimtelijke ordening. Het gaat over wonen. Dus moeten we een oplossing zoeken bij de huisvesting. Deze moet echter verzoenbaar zijn met de ruimtelijke ordening.

Wat het derde punt betreft, vragen we ons af hoe we de kwaliteit van de niet-permanente openluchtrecreatie kunnen verbeteren. De registratie door de gemeenten speelt hierin ook een rol. Dit punt moet worden gekoppeld aan de vaststelling dat er absoluut een indamming moet komen om het fenomeen niet nog verder te laten uitdijen. Ik durf me momenteel niet uitspreken over een eventuele oplossing. Dit probleem zal in elk geval nader worden bekeken. Ik denk wel dat men vanuit het toeristisch beleid moet opteren voor een zo goed mogelijke opname in het aanbod van de openluchtrecreatie. Een aantal problemen zullen op een consequente manier moeten worden opgelost, op basis van de regels van de ruimtelijke ordening.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Ik dank de minister-president voor zijn antwoord, maar toch denk ik dat een aantal problemen onopgelost blijven. Ik vrees dat er tegen eind 1999 onvoldoende oplossingen voorhanden zullen zijn om deze probleemgevallen op te vangen. 75 percent van de campingbewoners zullen op dat moment in de marginaliteit terecht komen wanneer er onvoldoende sociale woningen zijn of wanneer ze niet willen verhuizen. Hoe wordt de opvang georganiseerd van de mensen die moeten verhuizen ? Dat blijft de hamvraag.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de minister-president, ik heb de indruk dat u met een groot probleem zit.

Minister-president Luc Van den Brande : Het gaat om een fenomeen dat een aantal problemen meebrengt.

De heer Didier Ramoudt : U wordt dus geconfronteerd met een fenomeen dat u zeker niet ontkent. Uit uw antwoord heb ik echter niet kunnen opmaken welke daadwerkelijke oplossing u op termijn aanbiedt. Het probleem van de kampeervergunningen blijft bestaan. U geeft geen antwoord op de vraag hoe deze mensen een kampeervergunning kunnen krijgen, terwijl dat nochtans een cruciale vraag is. U antwoordt evenmin op mijn vraag wat de overheid vraagt van de mensen die als campingbewoners in België verblijven. Deze mensen moeten een woonplaats aangeven. Zelfs wanneer ze op een camping verblijven, is de gemeente verplicht om ze te registreren. Dit is in tegenspraak met het decreet. Het gaat hier om een fundamenteel, bijna structureel verschil tussen de verscheidene wetgevingen. Ik vrees dat deze situatie zal blijven bestaan wanneer men op wetgevend vlak geen oplossing aanreikt voor de permanente campingbewoners. Ofwel moet hun situatie worden gelegaliseerd, ofwel moet de langetermijnvisie met een uitdovingskarakter worden ingebouwd. Ik denk dat het wetgevend initiatief niet langer kan worden uitgesteld. In dat geval zouden er 2 probleemgroepen ontstaan : enerzijds diegenen die illegaal op de camping wonen en anderzijds de campinguitbaters. Ik ben dan ook niet gelukkig met uw antwoord. U zegt niet met welk parlementair initiatief u wilt uitpakken om een oplossing aan te reiken. Het gaat om een fundamenteel probleem dat op het niveau van de wetgeving moet worden opgelost.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Ik ben eveneens van mening dat in deze zaak een duidelijk onderscheid moet worden gemaakt. Enerzijds gaat het om een zaak van ruimtelijke ordening. In dat geval kan de situatie van deze mensen niet worden gelegaliseerd. Het gaat om diegenen die vandaag geen saneringsplannen hebben ingediend en die de mensen gewoon blijven inschrijven. Ze blijven op de campings werkzaamheden uitvoeren waarvoor ze nooit een vergunning zullen krijgen. Het beste voorbeeld is camping Cosmos die vandaag beton giet in de duinen. Deze camping zal zelfs geen aanvraag indienen om de eenvoudige reden dat daar niet kan worden gesaneerd. Dan zijn er nog de campings die zich moeten schikken naar het campingdecreet voor 31 december 1999. Deze mensen hebben wel saneringsplannen ingediend. Hun situatie wordt geregulariseerd. In een aantal gemeenten aan de kust is deze zaak al opgelost. Wat de ruimtelijke ordening betreft, wordt daar geen gedoogbeleid gevoerd.

De kampeerterreinen die geen saneringsplan hebben ingediend, moeten worden gesloten. In dat geval wordt men geconfronteerd met een ander probleem. Er is namelijk een volledige generatie die deze evolutie niet heeft opgevolgd. De ouders van deze generatie hadden een kampeershuisje maar de kinderen zijn elders gaan wonen. Bijgevolg zijn deze huisjes doorverkocht aan anderen. Het is onmogelijk om deze kampeershuisjes die al 20 tot 30 jaar oud zijn, naar een andere zone te verplaatsen. Die mensen hebben geen geld om een nieuw huisje aan te schaffen. Dat ligt heel anders dan bij de campings die kunnen worden gesaneerd.

Het is vooral een kwestie van ruimtelijke ordening. Op vele plaatsen gaat het om permanente bewoning en heeft het gemeentebestuur sinds 1993 niets meer ondernomen, zelfs niet tegen de illegale campings. Het Vlaams Gewest moet de gemeenten op hun verantwoordelijkheid wijzen. In de gemeenteraad van Middelkerke van deze week wilde men attesten uitdelen om nog drie jaar woonzekerheid te verlenen. Dat is een goede truc tegen de volgende gemeenteraadsverkiezingen, maar het is geen oplossing voor de mensen die op een camping wonen waar zelfs geen camping zou mogen zijn. Het probleem is zelfs nog acuter dan de zuivere naleving van het campingdecreet.

De voorzitter : De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer Herman Suykerbuyk : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dit is inderdaad een probleem van ruimtelijke ordening. Ik zou graag zien dat de interdisciplinaire werkgroep zich niet beperkt tot de campings. De weekendverblijven kampen immers met hetzelfde probleem. Het zou totaal verkeerd zijn en zelfs gevaarlijk, indien de interdisciplinaire werkgroep tot conclusies zou komen die haaks staan op de plannen van de minister van Ruimtelijke Ordening. Als het om permanente bewoning gaat, ligt het probleem op sociaal vlak anders, maar ruimtelijk gezien, is het hetzelfde. Verschillende oplossingen voor de twee uitwerken, is geen goede zaak. Wanneer men dit overlaat aan verscheidene werkgroepen en beleidsniveaus kan men tot oplossingen komen die haaks op elkaar staan.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande.

Minister-president Van den Brande : Ik neem de suggestie van de heer Suykerbuyk alvast in overweging. Er is een volkomen nieuw element in deze zaak. Voor de eerste keer zal het probleem vanuit verschillende hoeken worden bestudeerd. Men zal uitzoeken waar de nood het hoogst is. Tot voor kort werd voor elk geval een vakje gecreëerd en Toerisme kon de zaak doorschuiven naar Ruimtelijke Ordening. Dat was dan nog correct ook.

Hoe kunnen we de niet-permanente openluchtcreatie van campings verzoenen met permanente bewoning en onder welke voorwaarden ? Wat we evenzeer nodig hebben, zijn bindende en duidelijke afspraken met de gemeentebesturen om uit de vicieuze cirkel te raken. Bij een vorige gelegenheid heb ik al gezegd dat een vlucht boven Vlaanderen heeft aangetoond dat er heel veel niet geregistreerde plaatsen zijn. Als de gemeenten hun werk goed deden, was dat niet het geval. Dat probleem moeten we hier nu niet behandelen, maar we moeten het wel vanuit verschillende hoeken benaderen.

Het campingdecreet van 1993 werd van toepassing op 15 maart 1995. We kunnen dat aanpassen, maar dat is geen oplossing.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Huybrechts werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Voorzitter

Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 12.06 uur.*
